

CASA ALBĂ
Biroul Secretarului de Presă

Pentru publicare imediată

1 decembrie 2009

**CUVÂNTAREA PREȘEDINTELUI BARACK OBAMA
CĂTRE NAȚIUNE
DESPRE CALEA ÎNAINTE ÎN AFGANISTAN ȘI PAKISTAN
Amfiteatrul Eisenhower
Academia Militară a Statelor Unite de la West Point
West Point, New York**

Ora 8.01 PM EST

PREȘEDINTELE: Bună seara. Corpului de Cadeți al Statelor Unite, bărbaților și femeilor din forțele noastre armate și compatrioților mei americani: doresc să vă vorbesc astăseară despre efortul nostru în Afganistan – natura angajamentului nostru acolo, amploarea intereselor noastre și strategia pe care administrația mea o va aplica pentru a încheia cu succes acest război. Este o onoare extraordinară pentru mine să fac acest lucru la West Point, aici unde atât de mulți bărbați și femei s-au pregătit pentru a se ridica în apărarea securității noastre și a reprezenta tot ceea ce este mai minunat în legătură cu țara noastră.

Este important, pentru a aborda aceste chestiuni, să ne reamintim în primul rând de ce America și aliații noștri au fost siliți să ducă război în Afganistan. Noi nu am vrut această luptă. La 11 septembrie 2001, nouăsprezece oameni au deturnat patru avioane pe care le-au folosit pentru a ucide aproape 3.000 de oameni. Ei au lovit în centrul nostru nervos pe plan militar și economic. Au luat viețile unor bărbați, femei și copii nevinovați, fără nicio considerație pentru credința, rasa sau starea lor socială. Dacă nu ar fi fost acțiunile eroice ale pasagerilor de la bordul unuia dintre aceste avioane, ei ar fi putut lovi, de asemenea, unul din marile simboluri ale democrației noastre din Washington, ucigând încă și mai mulți oameni.

După cum știm, acești oameni făceau parte din al-Qaida, un grup de extremiști care au denaturat și pângărit islamul, una din cele mai mărețe religii ale lumii, pentru a justifica măcelul de nevinovați. Baza de operațiuni a organizației al-Qaida se afla în Afganistan, unde membrii ei erau adăpostiți de către talibani, o mișcare nemiloasă, represivă și radicală, care preluase controlul asupra acestei țări după ce fusese devastată de anii de ocupație sovietică și război civil și după ce atenția Americii și a prietenilor noștri se îndreptase în altă parte.

La numai câteva zile după 11 septembrie, Congresul SUA a autorizat folosirea forței împotriva organizației al-Qaida și a celor care îi adăposteau pe membrii ei, o autorizare care continuă și azi. Votul din Senat a fost de 98 la 0. Votul din Camera Reprezentanților a fost de 420 la 1. Pentru prima dată în istoria sa, Organizația Tratatului Nord-Atlantic a invocat Articolul 5 – acel angajament care afirmă că un

atac împotriva unei națiuni membre constituie un atac împotriva tuturor. Iar Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite a aprobat folosirea tuturor măsurilor necesare pentru a replica la atacurile din 11 septembrie. America, aliații noștri și omenirea acționau ca unul singur pentru a distruge rețeaua teroristă al-Qaida și pentru a apăra securitatea noastră comună.

Sub stindardul acestei unități naționale și legitimități internaționale – și numai după ce mișcarea talibană a refuzat să-l predea pe Osama bin Laden – am trimis trupele noastre în Afganistan. În decurs de câteva luni, al-Qaida a fost împrăștiată și mulți dintre militanții ei operativi ei au fost uciși. Talibanii au fost alungați de la putere și doborâți la pământ. Un loc pe pământ care cunoscuse decenii de frică, avea acum motive de speranță. La o conferință convocată de ONU, un guvern provizoriu a fost instalat sub conducerea președintelui Hamid Karzai. Și o Forță Internațională de Asistență pentru Securitate a fost creată pentru a ajuta la aducerea unei păci durabile într-o țară sfâșiată de război.

Apoi, la începutul lui 2003, a fost luată decizia de a duce un al doilea război în Irak. Dureroasa dezbatere asupra războiului din Irak este bine cunoscută și nu este nevoie să mai repetăm acest lucru aici. Este îndeajuns să spunem că pentru următorii șase ani, războiul din Irak a absorbit o parte predominantă din trupele noastre, din resursele noastre, din diplomația noastră și din atenția noastră națională, și că decizia de a merge în Irak a provocat neînțelegeri substanțiale între America și o mare parte a lumii.

Astăzi, după costuri extraordinare, am găsit o cale de a merge înainte în Irak. Așa cum m-am angajat înainte și după preluarea funcției, aducem războiul din Irak la un sfârșit responsabil. Vom retrage brigăzile noastre de luptă din Irak până la sfârșitul anului 2011. Și dacă facem acest lucru, este un act de recunoaștere pentru caracterul bărbaților și femeilor noastre în uniformă. Datorită curajului, forței de caracter și perseverenței lor, am dat irakienilor o șansă de a-și contura viitorul și lăsăm cu succes Irakul poporului său.

Dar, în timp ce am atins pietre de hotar greu câștigate în Irak, situația din Afganistan s-a deteriorat. După ce a scăpat peste frontieră, în Pakistan, în 2001 și 2002, conducerea al-Qaida și-a creat un adăpost acolo. Deși un guvern legitim a fost ales de poporul afgan, activitatea acestuia a fost împiedicată de corupție, de comerțul cu droguri, de o economie subdezvoltată și de insuficiența forțelor de securitate. În ultimii câțiva ani, talibanii au făcut cauză comună cu al-Qaida, întrucât ambii caută o răsturnare a guvernului afgan. Treptat, talibanii au început să preia controlul asupra unor fâșii de teritoriu din Afganistan, angajându-se în același timp în acte de terorism tot mai sfruntate și devastatoare împotriva poporului pakistanez.

Pe parcursul acestei perioade, nivelurile propriilor noastre trupe în Afganistan au rămas la o fracțiune din nivelurile din Irak. Într-adevăr, atunci când am preluat funcția, aveam cu puțin peste 32.000 de americani care slujeau în Afganistan, în comparație cu cei 160.000 de soldați americani la apogeul războiului din Irak. Comandanții din Afganistan au cerut în repetate rânduri sprijin suplimentar pentru a face revenirii talibanilor la suprafață, dar aceste întăriri substanțiale nu au sosit. Iată de ce la scurt timp după instalarea mea, am aprobat cererea de lungă durată de a trimite mai multe trupe. După consultări cu aliații noștri, am anunțat o strategie care recunoaște legătura fundamentală dintre efortul nostru de război din Afganistan și sanctuarele extremiștilor din Pakistan. Am stabilit un scop care a fost strict definit ca fiind „sfărâmarea, dezmembrarea și înfrângerea” rețelei al-Qaida și a aliaților ei extremiști și am formulat angajamentul de a coordona mai bine efortul nostru militar și civil.

De atunci încoace, am făcut progrese în direcția unor importante obiective. Mai mulți lideri importanți ai al-Qaida și talibanilor au fost uciși și am intensificat presiunea asupra rețelei al-Qaida peste tot în lume. În Pakistan, armata acestei națiuni a trecut la cea mai mare ofensivă de mulți ani încoace. În Afganistan, noi și aliații noștri i-am împiedicat pe talibani să oprească alegerile prezidențiale și, chiar dacă au fost tulburate de fraude, aceste alegeri au produs un guvern care se conformează legilor și Constituției Afganistanului.

Cu toate acestea, încercări uriașe continuă să existe. Afganistanul nu este pierdut, dar timp de mai mulți ani a mers înapoi. Nu există nicio amenințare iminentă de răsturnare a guvernului, dar talibanii au luat avânt. Al-Qaida nu a ieșit din nou la suprafață în Afganistan în aceleași proporții ca înainte de 11 septembrie, dar extremiștii își mențin refugiile lor de-a lungul frontierei. În loc de a face un efort pentru a-și termina treaba, forțelor noastre le lipsește sprijinul deplin de care au nevoie pentru a instrui în mod eficient forțele de securitate afgane cu care să devină parteneri și să ocrotească mai bine populația. Noul nostru comandant al forțelor din Afganistan, generalul McChrystal, a raportat că situația securității este mai serioasă decât anticipase. Pe scurt, statu-quo-ul nu se poate menține.

Cadeți fiind, sunteți voluntari pentru serviciul militar în aceste timpuri de pericol. Unii dintre dumneavoastră ați luptat în Afganistan. Mulți vor fi trimiși în această țară. În funcția mea de comandant suprem, vă datorez o misiune care să fie bine definită și care să merite serviciul dumneavoastră. Iată de ce, după încheierea operațiunilor de votare din Afganistan, am insistat asupra unei analize minuțioase a strategiei noastre. Dați-mi voie să fiu clar: în fața mea nu s-a aflat niciodată o opțiune care să prevadă desfășurări de trupe înainte de anul 2010, astfel încât nu a existat niciun fel de întârziere sau refuz de a furniza resursele necesare pentru ducerea războiului, ca rezultat al acestei analize. În schimb, analiza mi-a permis să ridic întrebări grele și să explorez toate opțiunile diferite, împreună cu echipa mea de securitate națională, cu conducerea noastră militară și civilă din Afganistan și cu partenerii noștri cei mai importanți. Dată fiind miza implicată, datoram poporului american și trupelor noastre, nimic mai puțin de atât.

Acum, această analiză s-a încheiat. Și, în funcția mea comandant suprem, am stabilit că este în interesul nostru național vital să trimit efective suplimentare de 30.000 de soldați americani în Afganistan pentru o perioadă de timp limitată la 18 luni, după care trupele noastre vor începe să se întoarcă acasă. Acestea sunt resursele de care avem nevoie pentru a prelua inițiativa, construind în același timp capacitatea Afganistanului care va permite o ieșire responsabilă a forțelor noastre afară din Afganistan.

Nu-mi este ușor să iau această decizie. M-am opus războiului din Irak, tocmai pentru că eu cred că trebuie să dăm dovadă de reținere în folosirea forței militare și că întotdeauna trebuie să luăm în considerare consecințele acțiunilor noastre. Suntem în război de opt ani, cu un cost enorm de vieți umane și resurse. Anii de dezbateră despre Irak și terorism au sfâșiat în bucăți unitatea noastră asupra securității naționale și au creat un fundal foarte polarizat și partizan pentru acest efort. Și, după ce tocmai a trecut prin cea mai rea criză economică de la Marea Depresiune, poporul american se concentrează, lesne de înțeles, asupra refacerii economiei noastre și creării de locuri de muncă aici, acasă.

Mai mult decât orice, știu că această decizie cere și mai mult de la dumneavoastră – o armată care, alături de familiile dumneavoastră, a purtat deja cea mai grea dintre poveri. Ca președinte, am semnat câte o scrisoare de condoleanțe către familiile fiecărui american care își dă viața în aceste războaie. Am citit scrisorile de la părinții și soțiile celor care au fost trimiși și m-am dus la Dover pentru a

primi sicriile drapate cu steagul american ale celor 18 americani care se întorceau acasă, la locul de odihnă ultim. Văd cu proprii mei ochi teribilele urmări ale războiului. Dacă nu aş gândi că securitatea Statelor Unite și siguranța poporului american sunt în joc, aş fi bucuros să dau ordinul ca fiecare soldat al nostru să vină acasă mâine.

Așadar, nu iau această decizie cu ușurință. Sunt convins că interesele noastre vitale sunt în joc în Afganistan și Pakistan. Acesta este epicentrul extremismului violent practicat de al-Qaida și de aici am fost atacați la 11 septembrie. Și tot de aici noi atacuri sunt puse la cale, chiar în momentul în care vorbesc. Acesta nu este un pericol latent, nu este o amenințare ipotetică. Doar în ultimele câteva luni, am prins în interiorul frontierelor noastre teroriști care au fost trimiși aici din regiunea de frontieră dintre Afganistan și Pakistan pentru a comite noi acte de terorism. Acest pericol nu va face decât să crească, dacă regiunea alunecă înapoi, iar al-Qaida va putea funcționa cu impunitate. Trebuie să menținem presiunea asupra organizației al-Qaida, și, pentru a face aceasta, trebuie să sporim stabilitatea și capacitatea partenerilor noștri din regiune.

Bineînțeles, nu vom fi singurii care să poarte această povară. Acesta nu este doar un război al Americii. De la 11 septembrie încoace, refugiile al-Qaida au fost sursa unor atacuri împotriva Londrei, Amman-ului și insulei Bali. Popoarele și guvernele din Afganistan și Pakistan se află în pericol. Iar miza este încă și mai mare într-un Pakistan care posedă arme nucleare, pentru că știm cu toții că al-Qaida și alți extremiști caută să obțină arme nucleare și avem toate motivele să credem că ei le-ar folosi.

Aceste fapte ne obligă să acționăm împreună cu prietenii și aliații noștri. Scopul suprem rămâne același: să sfărâmăm, să dezmembrăm și să înfrângem al-Qaida în Afganistan și Pakistan și să preîntâmpinăm capacitatea ei de a amenința America și pe aliații noștri, din oricare țară ar proveni această amenințare în viitor.

Pentru atinge acest țel, vom urmări următoarele obiective în interiorul Afganistanului. Trebuie să refuzăm rețelei al-Qaida orice liman. Trebuie să inversăm avântul talibanilor și să le refuzăm capacitatea de a răsturna guvernul. Și trebuie să consolidăm capacitatea forțelor de securitate afgane, astfel încât ele să-și poată asuma responsabilitatea pentru viitorul Afganistanului.

Vom îndeplini aceste obiective pe trei căi. Întâi, vom aplica o strategie militară care va răsturna avântul talibanilor și va mări capacitatea Afganistanului în următoarele 18 luni.

Efectivele suplimentare de 30.000 de oameni pe care le anunț astă seară vor fi desfășurate în prima parte a anului 2010, mai repede decât se planificase inițial, astfel încât ele să poată viza insurgența și să poată oferi siguranță centrelor de populație cele mai importante. Aceste trupe vor spori capacitatea noastră de a instrui forțe de securitate afgane competente și de a crea un parteneriat cu ele, astfel încât un număr mai mare de afgani să poată intra în luptă. Și, aceste efective vor ajuta la crearea condițiilor pentru ca Statele Unite să transfere afganilor responsabilitatea.

Întrucât acesta este un efort internațional, am insistat ca angajamentului nostru să i se alăture contribuțiile din partea aliaților noștri. Unele contribuții au fost deja furnizate și suntem încrezători că în săptămânile următoare vor fi oferite alte contribuții. Aliații noștri au luptat, au sângerat și au pierit alături de noi în Afganistan. Acum, trebuie să ne unim pentru a pune capăt cu succes acestui război. Pentru că miza nu este pur și simplu un test al credibilității NATO-ului, ceea ce este în joc este însăși securitatea aliaților noștri și securitatea comună a omenirii.

Luată împreună, aceste efective suplimentare americane și internaționale, ne vor permite să accelerăm transferul către forțele afgane a responsabilității pentru securitate și ne vor permite să inițiem ieșirea forțelor noastre din Afganistan cu începere din iulie 2011. Așa cum am procedat în Irak, vom face această tranziție în mod responsabil, luând în considerare condițiile de pe teren. Vom continua să consiliem și să ajutăm forțele de securitate din Afganistan pentru a ne asigura că ele vor reuși pe termen lung. Dar, pentru guvernul afgan va fi clar – și, mai important, pentru poporul afgan – că ei vor fi, în cele din urmă, responsabili pentru propria lor țară.

În al doilea rând, vom lucra împreună cu partenerii noștri, cu ONU și cu poporul afgan pentru a urmări o strategie civilă mai eficientă, astfel încât guvernul să poată profita de o securitate sporită.

Acest efort trebuie să se bazeze pe performanță. Zilele în care era oferit un cec în alb au trecut. Cuvântarea inaugurală a președintelui Karzai a trimis mesajul just despre mersul într-o direcție nouă. Și mergând înainte, vom fi clari în ce privește așteptările noastre de la cei care primesc asistență din partea noastră. Vom sprijini ministerele afgane, pe guvernatorii și liderii locali care prestează servicii pentru popor și combat corupția. Ne așteptăm ca cei care sunt ineficienți sau corupți să fie trași la răspundere. Și ne vom concentra asistența, de asemenea, în acele domenii, ca de pildă agricultura, care pot avea un impact imediat asupra vieții poporului afgan.

Poporul din Afganistan a îndurat violența timp de decenii. El a fost confruntat cu ocupația – de către Uniunea Sovietică și apoi de către luptătorii străini din al-Qaida, care s-au folosit de pământul afgan pentru a-și atinge propriile lor scopuri. Ca atare, în această seară doresc ca poporul afgan să înțeleagă că America caută să pună capăt acestei ere de război și suferințe. Noi nu avem nici un interes în a ocupa țara dumneavoastră. Vom sprijini eforturile guvernului afgan de a deschide ușa acelor talibani care renunță la violență și respectă drepturile umane ale concetățenilor lor. Și vom căuta un parteneriat cu Afganistanul, bazat pe respectul reciproc, pentru a-i izola pe cei care distrug, pentru a-i întări pe cei care construiesc, pentru a grăbi ziua în care trupele noastre vor pleca și pentru a făuri o prietenie trainică, în care America este partenerul dumneavoastră, dar niciodată stăpânul dumneavoastră.

În al treilea rând, vom acționa cu deplină recunoaștere a faptului că succesul nostru în Afganistan este inextricabil legat de parteneriatul nostru cu Pakistanul.

Nu vă lăsați induși în eroare: ne aflăm în Afganistan pentru a preveni ca un cancer să se răspândească din nou în această țară. Dar trebuie să recunoaștem că același cancer a prins rădăcini în regiunea de frontieră cu Pakistanul. Iată de ce, pentru a ne asigura propria noastră țară și pentru a stabiliza regiunea, avem nevoie de o strategie care să funcționeze de ambele părți ale frontierei.

În trecut, existau în Pakistan oameni care susțineau că lupta împotriva extremismului nu este lupta lor și că pentru Pakistan ar fi fost mai bine să facă puțin sau să caute o înțelegere cu cei care recurg la violență. Dar în ultimii ani, când oameni nevinovați au fost uciși de la Karachi la Islamabad, a devenit limpede că poporul pakistanez este cel care se află în cel mai mare pericol din cauza extremismului. Opinia publică a făcut o cotitură. Armata pakistaneză a desfășurat o ofensivă împotriva extremiștilor din provincia Swat și Waziristanul de Sud. În pofida diferențelor noastre din trecut, acum este clar că Pakistanul și Statele Unite se confruntă cu un inamic comun.

Prea deseori, în trecut, am definit relațiile noastre cu Pakistanul în mod mărginit. Acele zile au trecut. Mergând înainte, suntem angajați să consolidăm un parteneriat cu Pakistanul, construit pe o fundație alcătuită din interese reciproce, respect reciproc și încredere reciprocă. Ne-am angajat să

întărim capacitatea Pakistanului de a viza acele grupuri care amenință țările noastre și am afirmat răspicat că noi nu putem tolera sanctuare pentru teroriștii cu localizare cunoscută și cu intenții clare. Furnizăm resurse substanțiale pentru a sprijini democrația și dezvoltarea Pakistanului și suntem cei mai mari sprijinitori pe plan internațional pentru cei care sunt strămutați din cauza luptelor din Pakistan. Și mergând înainte, poporul pakistanez trebuie să știe: America nu vă va abandona. Vom rămâne un sprijitor puternic pentru securitatea și prosperitatea Pakistanului, mult după ce puștile vor fi amuțit, astfel încât marele său potențial să poată fi descătușat.

Acestea sunt cele trei elemente centrale ale strategiei noastre: un efort militar, pentru a crea condițiile favorabile unei tranziții, o renaștere civilă, care să consolideze acțiunea pozitivă și un parteneriat eficient cu Pakistanul.

Recunosc că există o gamă de preocupări în ce privește eforturile noastre. Deci, dați-mi voie să abordez pe scurt câteva din argumentele proeminente pe care le-am auzit, și pe care le iau foarte în serios.

Întâi, există unii care sugerează că Afganistanul ar fi un alt Vietnam. Ei susțin că Afganistanul nu poate fi stabilizat și că ar fi mai bine pentru noi să ne reducem pierderile și să ne retragem rapid. Asta depinde de o interpretare greșită a istoriei. Pentru că, spre deosebire de Vietnam, suntem sprijiniți de o largă coaliție care recunoaște legitimitatea acțiunii noastre și nici nu suntem confrunțați de o insurgență cu o largă bază populară.

Și, cel mai important, spre deosebire de Vietnam, poporul american a fost atacat cu perfidie din Afganistan și rămâne o țintă pentru cei care complotază de-a lungul frontierei sale. A abandona această zonă în mijlocul dezordinii și a ne bizui doar pe atacuri țintite împotriva rețelei al-Qaida de la distanță – ar afecta considerabil capacitatea noastră de a menține presiunea asupra organizației al-Qaida și ar crea o creștere inacceptabilă a unor atacuri noi asupra țării noastre și asupra aliaților noștri.

În al doilea rând, există cei care recunosc că nu putem părăsi Afganistanul în situația actuală, dar sugerează să mergem înainte cu trupele pe care le avem. Dar aceasta ar însemna pur și simplu menținerea unui statu-quo prin care cu greu ne descurcăm și ar permite o deteriorare a condițiilor de acolo. Examinând această abordare, am considerat că acest statu-quo se va dovedi în cele din urmă mai costisitor și ar prelungi șederea noastră în Afganistan, pentru că nu am crea niciodată condițiile necesare pentru a instrui forțele de securitate afgane și nu le-am da spațiul necesar pentru a prelua responsabilitatea.

În sfârșit, există cei care se opun identificării unui cadru temporal pentru tranziția la responsabilitatea afgană. În schimb, aceștia fac apel la o escaladare mai dramatică și indefinită a efortului nostru de război – un efort care ne-ar angaja într-un proiect de edificare națională pe o perioadă de până la un deceniu. Eu resping acest curs de acțiune, pentru că el fixează obiective care sunt dincolo de ceea ce noi putem realiza la un cost rezonabil și ceea ce noi trebuie să realizăm pentru a ne asigura interesele. Lipsa unui cadru temporal pentru tranziție ne-ar nega orice simț al urgenței în conlucrarea cu guvernul afgan. Trebuie să fie clar că afganii vor trebui să-și asume responsabilitatea pentru securitatea lor și că noi plănuim să punem capăt acestui război, deoarece America nu are niciun interes în a duce un război la nesfârșit în Afganistan, iar eu refuz să stabilesc obiective care merg dincolo de responsabilitatea noastră, de mijloacele noastre sau de interesele noastre.

Într-adevăr, ca președinte, eu trebuie să cântăresc toate provocările cu care este confruntată națiunea noastră. Nu am luxul de a mă angaja doar pentru una dintre acestea. Și sunt conștient de cuvintele președintelui Eisenhower, care a spus: „Orice propunere trebuie să fie cântărită în lumina unui considerent mai larg: nevoia de a menține un echilibru în și între programele naționale.”

În ultimii ani, am pierdut acest echilibru și nu am reușit să apreciem legătura dintre securitatea noastră națională și economia noastră. În urma unei crize economice, prea mulți dintre prietenii și vecinii noștri nu au de lucru și se zbat să plătească facturile și prea mulți americani sunt îngrijorați de viitorul cu care sunt confrunțați copiii noștri. Între timp, concurența din cadrul economiei globale nu a făcut decât să devină și mai acerbă. Iată de ce nu putem ignora costurile cu adevărat reale ale oricărui război.

Toate acestea fiind spuse, atunci când preluam funcția, costul războaielor din Irak și Afganistan se apropia deja de un bilion de dolari. Mergând înainte, sunt hotărât să abordez aceste costuri în mod deschis și transparent. Noua noastră strategie în Afganistan ne va costa, probabil, aproximativ 30 de miliarde de dolari anul acesta și voi conlucra îndeaproape cu Congresul pentru a soluționa aceste cheltuieli, în contextul în care ne reducem deficitul.

Pe măsură ce vom încheia războiul din Irak și vom transfera responsabilitatea către Afganistan, va trebui să ne refacem forța pe plan intern. Pentru că prosperitatea noastră trebuie să asigure fundația pentru puterea noastră. Ea achită nota de plată pentru forțele noastre armate. Ea garantează diplomația noastră. Ea valorifică potențialul poporului nostru și permite investiții în industriile noi. Și ea ne va permite să concurăm în acest secol cu același succes cu care am făcut-o în secolul trecut. Iată de ce angajarea trupelor noastre în Afganistan nu poate fi fără sfârșit – pentru că națiunea față de care am cel mai mare interes de a o construi este propria noastră națiune.

Știu că acest conflict continuă într-un moment dificil pentru atât de mulți dintre oamenii noștri. Și nu voi avea odihnă până când nu vor avansa pe calea redresării care servește ca temelie pentru creșterea ce permite poporului nostru să-și realizeze promisiunea. Deoarece singura națiune de a cărei edificare sunt interesat este propria noastră națiune.

Dar, să fiu clar: nimic din toate acestea nu va fi ușor. Lupta împotriva extremismului violent nu se va încheia repede, ci se extinde cu mult dincolo de Afganistan și Pakistan. Ea va fi o încercare de lungă durată a forței noastre ca societate liberă și pentru hotărârea cu care ne exercităm rolul de conducere în lume. Și, spre deosebire de conflictele dintre marile puteri și liniile clare de divizare care au definit secolul 20, efortul nostru va include regiuni dezordonate și inamici răspândiți.

Ca rezultat, America va trebui să arate forța noastră în modul în care încheiem războaiele și prevenim conflictele, și nu cum le începem. Va trebui să fim ageri și preciși în modul nostru de folosire a puterii militare. Acolo unde al-Qaida și aliații ei vor încerca să stabilească un punct de sprijin – fie în Somalia, în Yemen, ori oriunde altundeva – va trebui ca ei să fie confrunțați cu presiuni crescânde și parteneriate puternice. Dar nu vom putea conta doar pe puterea militară. Trebuie să continuăm să investim în securitatea noastră națională, pentru că nu putem prinde și ucide pe toți extremiștii din străinătate. Și va trebui să ne îmbunătățim activitatea de informații și să ne integrăm eforturile la nivel federal, statal și local pentru a fi cu un pas înaintea rețelelor din umbră.

Va trebui să înlăturăm instrumentele de distrugere în masă. Iată de ce am făcut un pilon central al politicii mele externe din securizarea materialelor nucleare necontrolate să nu cadă în mână

teroriștilor, din stoparea proliferării armelor nucleare și din crearea unei lumi fără ele. Pentru că orice națiune trebuie să înțeleagă că adevărata securitate nu va veni niciodată de la o cursă fără de sfârșit pentru arme tot mai destructive – adevărata securitate va veni pentru cei care le resping.

Va trebui să folosim diplomația, pentru că nici o națiune nu poate face față singură provocărilor unei lumi interconectate. Am petrecut acest an reînnoind alianțele noastre și făurind noi parteneriate. Și deoarece lupta împotriva extremismului este, în ultimă analiză, o luptă de idei, trebuie să făurim un nou început între America și lumea musulmană, un început nou care să recunoască interesul nostru reciproc de a rupe ciclul conflictelor și care să promită un viitor în care cei care măcelăresc oameni nevinovați sunt izolați de către cei care se ridică pentru prosperitate și demnitatea umană.

În sfârșit, trebuie să ne inspirăm din forța valorilor noastre, pentru că se prea poate ca provocările cu care suntem confrunțați să se fi schimbat, dar lucrurile în care credem nu trebuie să se schimbe.

Trebuie să promovăm libertatea și dreptatea prin trăirea lor la noi acasă – și de aceea am interzis tortura și vom închide închisoarea de la Guantanamo. Și trebuie să-i facem să înțeleagă pe orice bărbat, femeie sau copil din lume, care trăiește sub norul negru al tiraniei, că America va vorbi în numele drepturilor lor umane, că va veghea asupra luminii libertății și justiției și respectului pentru demnitatea tuturor popoarelor. Asta suntem noi. Aceasta este sursa, sursa morală a autorității Americii.

Încă de pe vremea lui Franklin Roosevelt și a serviciului și sacrificiului bunicilor noștri, țara noastră a purtat o povară specială în afacerile globale. Am vărsat sânge american în multe țări din multiple continente. Am cheltuit veniturile noastre pentru a-i ajuta pe alții să-și reconstruiască națiunile și să-și dezvolte economiile. Ne-am alăturat altora pentru a dezvolta o arhitectură de instituții, de la Națiunile Unite la NATO și Banca Mondială, care să asigure securitatea comună și prosperitatea ființelor umane.

Nu ni s-a mulțumit întotdeauna pentru aceste eforturi și, uneori, am făcut greșeli. Dar, mai mult ca oricare altă națiune, Statele Unite ale Americii au asigurat securitatea globală timp de peste șase decenii – o perioadă de timp care, cu toate problemele ei, a văzut ziduri prăbușindu-se, piețe deschise, miliarde de oameni ridicându-se din sărăcie, progrese științifice fără egal și frontiere ale libertății umane tot mai avansate.

Spre deosebire de marile puteri de altădată, noi nu am căutat dominația mondială. Uniunea noastră a fost fondată pe rezistența împotriva opresiunii. Noi nu vom ocupa o altă națiune. Nu vom pretinde resursele unei alte națiuni și nu vom lua în vizor alte popoare din cauza credinței lor religioase sau a caracterului lor etnic diferit de al nostru. Lucrul pentru care am luptat și continuăm să luptăm, este un viitor mai bun pentru copiii și strănepoții noștri. Și noi credem că viețile lor vor fi mai bune, dacă și copiii și strănepoții altora vor putea trăi în libertate și vor avea acces la oportunități. (Aplauze)

Ca țară, nu suntem așa de tineri – și poate nici așa de nevinovați – cum eram atunci când Roosevelt era președinte. Cu toate acestea, suntem încă moștenitorii unui nobile lupte pentru libertate și acum trebuie să ne mobilizăm toate forțele și convingerile morale pentru a face față provocărilor unei noi epoci.

În final, securitatea și rolul nostru de conducere nu provin exclusiv din forța armelor noastre. Ele derivă din oamenii noștri – din muncitorii și oamenii de afaceri, care vor reconstrui economia noastră,

de la antreprenorii și cercetătorii care vor face muncă de pionierat în noile industrii, de la învățătorii care îi vor educa pe copiii noștri, de la serviciul aceluia care lucrează în comunitățile noastre acasă, de la diplomații și voluntarii din Corpul Păcii, care răspândesc speranța în străinătate și de la bărbații și femeile în uniformă care sunt parte dintr-o linie neîntreruptă de sacrificii care au făcut guvernarea poporului, de către popor și pentru popor o realitate pe acest Pământ.

Acești cetățeni, atât de mulți și diverși, nu vor fi de acord întotdeauna asupra tuturor chestiunilor și nici nu trebuie să fie. Dar știu, de asemenea, că noi, ca țară, nu vom putea susține conducerea noastră și nici nu vom putea naviga printre importante provocări ale epocii noastre, dacă ne vom lăsa scindați de aceeași ranchiună și cinism și simț părătitor care a înveninat, în timpurile recente, discursul nostru național.

Este ușor de dat uitării că atunci când începea acest război, eram uniți, legați împreună de amintirea proaspătă a unui oribil atac asupra unor americani nevinovați, ca și de hotărârea de a ne apăra patria și valorile pe care le îndrăgim. Refuz să accept ideea că nu putem mobiliza această unitate din nou. Pentru că eu cred, cu toate fibrele corpului meu, că noi, ca americani, putem încă să fim uniți în spatele unui scop comun. Valorile noastre nu sunt simple cuvinte înscrise pe un pergament, ele sunt un crez care ne cheamă pe toți să fim împreună și care ne-au condus prin cele mai întunecate furtuni, ca o singură națiune, ca un singur popor.

America, trecem printr-o vreme de mari încercări. Dar, mesajul pe care îl trimitem în mijlocul acestor furtuni trebuie să fie limpede: cauza noastră este dreaptă, hotărârea noastră este de nestrămutat. Vom merge înainte cu încrederea că dreptatea ne face tari și cu angajamentul de a făuri o Americă care este mai sigură, o lume care este mai sigură și un viitor care reprezintă nu temerile noastre cele mai profunde, ci cele mai înalte speranțe ale noastre. Vă mulțumesc, Dumnezeu să vă binecuvânteze și Dumnezeu să binecuvânteze Statele Unite ale Americii. (Aplauze). Vă mulțumesc foarte mult. Vă mulțumesc. (Aplauze)

Sfârșit. 8,35 PM EST